

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1883.

Leto XIII.

Dva prizôra iz Bléda.

I.

Francozi v Blédu 1813. leta.

Jezéro šumi
In četa grmí
V orôžji bliskôtnem jaháje.
Francóski možjé
Na kónjih sedé,
O brégu k otôku dirjáje.

„Kaj z drzno rokó
Čez mírno vodó
K otôku vas kliče in vâbi?“
„Francóskim rokâm
Na kúpih je tám
Srebrá, ki nikómur ne rábi!“

S pohlépom v očéh
Hité na konjéh,
Da skóraj bi v čolnu sedéli.
„Kraljéca nebá
In vsega svetá,
S pomóčjo nas v tugi podéli!“

Zdaj Blédskih se žen
Raznáme plamén,
In v tólpah so brég obstopíle,
Da ljút bi napád
Na svéti zaklád
Junáški braněč odvrnile.

Navajen le zmág,
Ustávi se vrág,
Odstópi v molčánji bojnicam;
Od jéze, sramú
Pekéče v brodú
Slovénskím ženâm in devícám.

II.

Cesar Fran Josip v Blédu 1883. leta.

In zópet vrvé
K jezéru ljudjé,
A líce je vsacemu jáсно:
Starík in otrók,
Hitèè na otók,
Skakáje prepévata glásno.

Kdo srce mu vnél,
Da vsák je vesel
Denášnjega srčénega hípa?
Slovénce njih cár,
Mogóèni vladár.
Z blagòto ogréva, óbsípa.

On stópil je v òóln,
Ves rádosti póln,
Mej kròtke Slovéne izvéste,
Zvení mu okróg:
Naj božjih ti rók
Dobróta ugíadi vse céste!

„Kaj vabi te, cár!
Pred cèrkve oltár
Sezídane v slávo Marije?“
„Od vsega srcá
Grém prósit Bogá,
Da srčca iz néba vam sýje!“

Ne móli za sé,
On móli za té,
Oj pléme slovénsko premilo!
Presrèčen si ród,
Ker sam tvoj gospód
Iskréno ti kaže čútilo.

F. Krek.

Móli in delaj.

Peter je bil ubog kmet. Da-si je pridno delal noč in dan, ter mu njegova žena Meta zvesto pomagala pri vsakem delu, vender si ni mogel dosti opomóèi.

Imela sta sina, sedem let starega, na imé Pavla, katerega sta vzrejala v pravem krščanskem duhu. Peter je po svojih stariših poddedoval kmečko hišo in nekaj njiv, a bilo je vse také zadolženo, da je moral trdo delati, da so se izplačevale obrésti, katere mu je bilo plačevati od dolgá; njemu tedaj je ostajalo le malo prebitka za vsakdanji živež. Kolikor se je dalo brez velike kvare od domačije odtrgati, moral je poprodati. A največja nesreča za pridnega Petra je bila ta, da je imel oderuha Gričarja za soseda, kateri bi bil rad vse Petrovo posestvo v svojo last spravil. Posojeval je Petru skóraj po síli na visoke obrésti denarja in žita také dolgo, dokler ni videl, da mu ta nikoli ne bode mogel vsega vrniti.

Sosed Gričar je bil imovit, trdosrčen in brezbožen mož; sam brezbožnež, zna se, da poštenega in bogaboječega Petra ni nikoli rad videl. Kadar se je Petrovega dolgá dosti nabralo, tožil ga je Gričar, in v osmih dneh bi bil moral Peter ves dolg poravnati.

Kaj mu je bilo storiti? Pri prijateljih je iskal pomoči; ti mu jo obljubijo, a nekoliko pozneje, kadar spravijo svoje pridelke v denar. Šel je zatorej k sosedu Gričarju in ga prosil potrpljenja. „Kam bi prišel jaz in moj